

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. Пловдив, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Божидарка Т. Попова
като разглежда докладваното от Елена Й. Захова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600291 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

Образувано е по жалба на адв. М. Р., в качеството ѝ на защитник на подс. А. А., срещу присъда № 23/19.09.2022 г. по НОХД № 2778/ 2021 г. на Окръжен съд – Стара Загора, с която подсъдимият А. А. е признат за виновен в това, че на 03.10.2021 г. в град *, на кръстовището на ул.“**“ и ул.“**“, при управление на МПС – лек автомобил марка „**“ с рег. № *, е нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 31, ал.7, т.1, вр. с ал.1; чл.47, ал.3; чл.51, ал.2; чл.77, ал.1 от ПП на ЗДвП, чл.37, ал.1 от Закона за движение по пътищата и причинил по непредпазливост смъртта на едно лице - Г. М. М., както и средни телесни повреди на повече от едно лице, а именно: двустепенна средна телесна повреда на А. И. А. и средна телесна повреда на Р. Ц. В., като деянието е извършено след употреба на наркотично вещество метамфетамин и деецът е избягал от местопроизшествието. На основание чл.343, ал.4, вр. ал.3, буква ”б“, предложение 1-първо, вр. ал. 1, буква“в“, вр. чл.342, ал.1, вр. чл.54 от НК на подс. А. е наложено наказание от седем години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален „общ“ режим. По възведеното обвинение да е извършил деянието след употреба и на наркотично вещество амфетамин подсъдимият е бил оправдан. На основание

чл.343г от НК подсъдимият А. А. е бил лишен от право да управлява МПС за срок от седем години, считано от влизане на присъдата в сила, като е зачетено временното му отнемане на СУМПС, считано от 05.10.2021 г. На основание чл.59, ал.1 от НК от изтърпяване на наказанието лишаване от свобода е било приспаданото времето, през което подсъдимият А. е бил с МНО „задържане под стража“. Съдът се е произнесъл по направените разноси, които е възложил в тежест на подсъдимия и относно разпореждането с приложените по делото веществени доказателства.

Срещу присъдата, в предвидения за това срок, е депозирана жалба от защитника на подсъдимия А.- адв.М. Р., с оплаквания за несправедливост на наложеното на подс. А. наказание. Твърди се, че то е определено при игнориране на приноса на пострадалия Г. М. за настъпилото ПТП. Сочи се още несъответствие на наказанието с обществената опасност на деянието, на дееца и с целите, визирани в чл. 36 от НК. Навява се твърдение за ограничаване на правото на защита на подсъдимия, поради недопускане на относими към предмета на делото доказателствени искания. При условията на алтернативност се иска отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първостепенния съд, респ. – намаляване на наказанието лишаване от свобода от седем на три години, с приложение на чл. 66, ал. 1 от НК досежно изтърпяването му.

В допълнение към въззивната жалба, депозирано като становище от защитника, се излагат множество аргументи за необоснованост на обжалваната присъда, поради неправилна оценка на наличните по делото доказателства, недопускане на събирането на относими такива, необсъждане на конкретния принос на всеки един от двамата водачи, управлявали МПС-ва, участвали в ПТП, при което е причинен съставомерният резултат, което в съвкупност е довело до неправилна фактическа установеност на деянието и нарушение на материалния закон.

Пред въззивния съд жалбата, допълнението към нея, както и направените искания се поддържат изцяло от подсъдимия и защитника му. Защитникът аргументира възражение за недоказаност на обвинението подс. А. да е навлизал при светещ червен светофар в кръстовището, където е реализиран фаталният сблъсък, което обстоятелство намира за оборено от видеорегистраторите и приложените по делото записи. Твърди управляваният от подсъдимия автомобил да е заснет при навлизане в кръстовище в поранен момент. За неизяснено по делото намира кой от двамата водачи в какъв момент и на какъв светлинен сигнал е навлязъл в кръстовището. Твърди ограничена за подсъдимия видимост досежно забранителни пътни знаци поради налични разлистени дървета в зоната на ПТП. Оспорва начина на изследване наличието на наркотични вещества в кръвта на подсъдимия. Твърди действията на подс. А. след настъпилото ПТП да не са били насочени към бягство, той да се е върнал на мястото и този факт да не е правилно оценен от контролирания съд. В обобщение сочи, че делото не е изяснено изцяло от фактическа страна относно конкретните вменени във вина на

подсъдимия нарушения на правилата за движение по пътищата, които първоинстанционният съд е намерил за несъмнено установени. Поддържа искането за връщане на делото за ново разглеждане от първостепенния съд, както и алтернативно заявеното в жалбата- че наложеното наказание е изключително високо, присъдата следва да бъде изменена, като на подс. А. се наложи наказание в минималния предвиден за престъплението размер. Подсъдимият се солидаризира със становището на защитника.

За съдебното заседание пред въззивния съд бяха редовно призовани всички конституирани по делото частни обвинители, както и поверениците им. Същите не се явиха пред въззивния съд, не са посочили уважителна причина за това, делото беше разгледано в тяхно отсъствие. Не са депозирали писмено становище по основателността на жалбата.

Представителят на АП-Пловдив изразява становище за неоснователност на жалбата и на всяко от направените от защитника възражения. Намира за доказателствено уснатовено нарушението на разпоредбата на чл.37 ал.7 т.1 от ППЗДвП- навлизането на подсъдимия в кръстовище при светещ червен сигнал на светофара и се аргументира със заключението на АТЕ. За несъмнено установено счита и реализирано нарушение на чл.47 ал.3 от ППЗДвП- подсъдимият е знаел за наличието на знак „забрана за завой наляво“, каквато маневра е предприел, при липса на каквато и да е пречка да възприеме два забраняващи я пътни знака. Пледира първостепенният съд правилно да е отчел като съпричиняващи допуснатите нарушения от починалия водач на мотоциклета – М., чието поведение не намира за основна причина за настъпилото ПТП. Управлението на автомобила от подс. А. след употреба на наркотични вещества счита за доказано, както и бягството му от местопроизшествието с цел да се укрие, макар и временно. Намира наложеното наказание на подс.А. за справедливо и годно да обезпечи постигането на целите на чл.36 от НК.

В последната си дума подс. А. иска определяне на ниско наказание.

Пловдивският апелативен съд, като анализира доказателствата по делото, направените възражения във въззивната жалба и допълнението към нея, изразеното от страните пред настоящата инстанция и провери атакувания съдебен акт изцяло, в обхвата на правомощията си по 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивната жалба е **допустима**. Депозирана е от страна в процеса, активно легитимирана да атакува постановения съдебен акт. Подадена е в предвидения за това срок.

Разгледана по същество, жалбата е **основателна**.

Обжалваната присъда следва да бъде отменена, макар и извън заявените от жалбоподателя оплаквания.

Настоящият състав намира за необходимо да се произнесе на първо

място относно наличието на нерелевирано основание по чл. 335 ал. 2 вр. с чл. 348, ал. 3 от НПК- липса на мотиви, за което е длъжен да следи служебно, доколкото само констатация за отсъствието на съществени процесуални нарушения предполага коректното разрешаване на въпроса за правилното приложение на материалния закон и справедливостта на наказанието.

Мотивите на проверяваната присъда имат следното съдържание: възпроизвеждане на фактологията на обвинението, съставляващо на практика редактиран (почти буквален) препис на обстоятелствената част на обвинителния акт, иницирал съдебното производство; пресъздаване на експертното заключение на изготвената в хода на ДП тройна АТЕ, на което се е позовало и обвинението, на заключенията на изготвените в хода на ДП СМЕ на увредените при ПТП лица, вкл. и починалия; анализ на част от наличните по делото доказателства и правни изводи.

Конспектираното пресъздаване от настоящия съдебен състав на мотивите на атакуваната присъда е насочено да послужи за основа на преценката дали от решаващия съд са допуснати нарушения на процесуалните правила, които са от категорията на „абсолютно“ съществените, отстраними ли са от въззивната инстанция и ако не са- могат ли да бъдат отстранени при ново разглеждане на делото.

Описаното съдържание на мотивите на обжалваната присъда сочи на липса на съществени елементи относно включените в предмета на доказване по делото обстоятелства, както и обективира непълноценен доказателствен анализ. Внимателният прочит в цялост на възприетата от първостепенния съд фактическа обстановка на извършеното (стр. 3- 7 от мотивите) формира извод, не тя не съдържа никаква информация за основни подлежащи на доказване факти, вкл. каква е била скоростта на движение на всяко от двете участващи в ПТП моторни превозни средства преди и по време на фаталния сблъсък; в кой момент, съобразно регулиращата кръстовището светлинна уредба, всяко от тях е навлязло в зоната на ПТП. Съдът, възприемайки изцяло и безкритично фактологията от ОА, е намерил следното: *„Движението на кръстовището било регулирано с работещ светофар (с три светлини –червена, жълта, зелена), както и с пътни знаци. Преди кръстовището на ул. „*“ (отдясно, северно) бил поставен пътен знак „Г4“ – даващ задължително предписание за "Движение само направо и/или надясно след знака" за превозните средства, движещи се в посока на запад - посоката следвана от подс. А.. На югозападния край на кръстовището, т.е. на южния изход от кръстовището на ул. „*“ бил поставен знак „В1“ - въвеждащ забрана за влизането на пътни превозни средства“ по ул. „*“. При така поставените пътни знаци, приближаващият кръстовището от изток по ул. „*“ лек автомобил марка „*“ с рег.№*, управляван от подс. А. А., е имал възможност при зелена светлина на светофара да навлезе в кръстовището и да го премине, като продължи направо по същата улица „*“ в посока запад или да завие надясно и да продължи в посока север, по ул. „*“. Иначе казано, поставените пътни знаци не са позволявали на*

подсъдимия А. при навлизане в кръстовището от изток да го напуска от южния изход, от юг по улица „*“, именно поради поставения в югозападния край на кръстовището знак „В1“ - въвеждащ забрана за влизането на пътни превозни средства“. .... Въпреки така регулираното движение през кръстовището, л.а. марка „*“ с рег.№*, управляван от подсъдимия А. А., навлязъл в същото и предприел завиване наляво, за да продължи по ул. „*“, нарушавайки забраната да се навлиза по тази улица, т.е. от южния изход на кръстовището . При завиването лекият автомобил навлязъл в лентата за насрещно движещите се превозни средства в посока изток, по която в това време, мотоциклетът на пострадалия М. приближавал и навлизал в кръстовището. В резултат на описаните по-горе действия на подс. А. настъпил удар между двете превозни средства.“ Скоростта на движение на МПС-ва, моментът на навлизането им в кръстовището съобразно светлинните сигнали, моментът, в който всеки от водачите е могъл да възприеме опасността от настъпване на ПТП и възможността да реагира за предотвратяването му са останали неназовани, макар според настоящия съд тези фактически обстоятелства са несъмнено значими по делото. Подс. А. е признат за виновен в причинно- следствена връзка с настъпилото ПТП да е нарушението му по чл. 31, ал. 7, т. 1 вр. с ал. 1 от ППЗДвП, при липса на възприето от съда във фактическото описание на извършеното такова негово поведение. Едва в правните изводи са изложени съображения в тази насока, които не съответстват на възприетата фактическа обстановка. Следва да се констатира липсата на фактическо описание на същото нарушение и в ОА. Т.е., на подсъдимия обстоятелствата по това вменено му обвинение са предявени едва с мотивите на присъдата и то в частта относно правните изводи- процесуално недопустим подход, ограничаващ правото му на защита.

Наведените пред настоящия съд оплаквания за неправилна фактическа установеност на извършеното в тази част не могат да получат убедителен отговор за основателност, респ. неоснователност.

Същият дефицит на факти относно светлинния сигнал при навлизане в кръстовището е налице и за управлявания от пострадалия М. мотоциклет, при което основателността на отправените пред настоящия съд възражения само той да е бил в нарушение на установена забрана от червено светеща светофарна уредба също не може да бъде преценена.

В чл. 305, ал. 3 от НПК е указано задължителното съдържание на мотивите на присъдата, което включва: 1. Уновените обстоятелства; 2. въз основа на кои доказателствени материали са възприети от съда; 3. какви са правните съображения за взетото решение. Последните несъмнено следва да съответстват на установените обстоятелства. Обсъдените по- горе мотиви на проверяваната присъда са разнопосочни и противоречиви. Те не дават еднозначен отговор на въпросите, визирани в чл. 305, ал. 3, изр. 1 от НПК. По същество, макар и формално да е налице съдебен акт по смисъла на чл. 34 от НПК, то същият не съдържа мотиви, които да позволяват въззивният съд да проследи волята на контролирания съд, да провери правилността на

формиране на вътрешното убеждение и да даде отговор на въпросите, поставени от страните и представляващи предмет на въззивното производство.

Следва да се констатира още и липсата на задълбочен анализ на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства и изводимото от експертните становища, като част от тях са били игнорирани. В хода на досъдебното производство са били изготвени, а при проведеното съдебно следствие приети след разпит на вещите лица множество експертизи, при което обект на анализ от съда са били само част от тях- цитираните по- горе тройна АТЕ и СМЕ-зи на пострадалите лица, химическите експертизи за установяване наличието на алкохол и наркотични вещества в кръвта на пострадалия М., токсико- химичната експертиза, изследвала иззетата от подс. А. кръвна проба. Никакво отражение в мотивите на проверяваната присъда не са намерили заключенията на фоноскопската експертиза (т.3, л. 393 и сл. от ДП), дактилоскопната експертиза (т.3, л. 333-339 от ДП), техническите експертизи (т. 4, л. 435-448 ДП, т. 4, л. 416-426 ДП), видео- техническа експертиза, изследвала оптичен носител със записи от система за видеонаблюдение, обхващаща и мястото на ПТП- т. 1 л. 110-133 от ДП. Не е ясно първостепенният съд дали ги е ценил или не, тези експертни становища изясняват ли значими по делото обстоятелства, в синхрон ли са или не помежду си и с кредитираните от съда доказателства. Последната посочена експертиза (видеотехническата) е изследвала същите записи от системата за видеонаблюдение, информацията от които е обсъждана самостоятелно и отделно и от експертите, изготвили Тройната АТЕ (според писменото съдържание на заключението и заявеното от тях в отговор на поставен им въпрос при разпита пред съда). Съдът е бил длъжен да даде отговор дали установените от двете експертизи факти в тази насока са еднозначни.

Възпроизведеното в мотивите на съдебния акт съдържание на показанията на свидетелите-очевидци А. А., Р. В. и Д. В. не съдържа анализ на фактите, които те усаноновят. Само за св. А. (пострадала и конституирана като частен обвинител по делото) е направен неверният извод, че „с показанията ѝ не се установяват съставомерни факти по делото“. Всеки един от тримата свидетели сочи конкретното място, на което е бил преди настъпване на ПТП, намерението си да пресече при позволен светлинен сигнал на светофарната уредба, светлинният сигнал за него преди настъпилият удар. За това подлежащо на установяване обстоятелство, оспорвано и пред първостепенния, и пред настоящия съд, липсва анализ на показанията им относно съответствие помежду им, с писмените доказателства, с експертните становища, с обясненията на подсъдимия. Не е изразено и виждането на съда личните впечатления на свидетелите-очевидци (кредитирани за двама от тях) относно сигналите на светлинната уредба подкрепят ли обвинителната теза, респ.- заявеното от подсъдимия. Само такъв подход би позволил да получи убедителен отговор спорният по делото въпрос- при навлизането им в кръстовището преди удара какъв е бил

конкретният светлинен сигнал пред водачите на двете участвали в ПТП моторни превозни средства.

Не може да се прецени и основателността на направеното възражение, че първостепенният съд не е отчетел в достатъчна степен съпричиняването на ПТП от пострадалия М.. В тази връзка следва да се отбележи, че приетото от съда едва при обсъждане индивидуализиращите отговорността на подсъдимия обстоятелства „ съпричиняване на съставомерния резултат от пострадалия“, поради навлизане в кръстовището със скорост над 50 км/ч (*неназовано с каква точно*) и при наличие на червен светлинен сигнал е в противоречие с фактически възприетите от съда обстоятелства, описани по- горе, в които не се съдържа никаква информация за неправомерно поведение на пострадалия М. като водач на МПС. Това противоречие за този съществен съобразно предмета на делото факт сочи на липса на мотиви и за него. Отделен е въпросът, че така заявено виждането на съда за съпричиняването не позволява да се установи каква е конкретно приетата степен- обстоятелство, значимо при отмерване на справедливо наказание.

Пловдивският апелативен съд намира, че мотивите на атакуваната присъда не отговарят на стандартите на чл.305 ал.3 от НПК и е невъзможно да се проследи процесът на формиране на вътрешното убеждение на контролирания съд. Мотивите на присъдата, предмет на настоящия въззивен контрол, не удовлетворяват стандартите за ясно посочване на възприетите факти; на доказателствата, които ги установяват; на обстановката, която те очертават и на съответствието ѝ с материално- правните норми, в нарушаването на които подс. А. е обвинен. Установено в съдебната практика е, че липсата на мотиви е налице както в хипотезите на пълна липса на мотиви, така и при схематична, повърхностна, непълна, неясна и вътрешно противоречива аргументация на съда. И в двата случая липсата на мотиви касае порок в дейността на решаващия съд, който от една страна рефлектира на правото на страните да получат обоснован отговор на поставените от тях въпроси, а от друга страна - на възможността да се разбере действителната воля на съда по същество. В такава хипотеза порокът на мотивите е абсолютен (Решение № 20 от 02.06.2015 г. по н.д. № 1686/2014 г. на ВКС, II н.о.; решение № 241 от 11.06.2015 г. по н.д. № 619/2015 г. на ВКС, II н.о.; решение № 242 от 11.06.2015 г. по н.д. № 625/2015 г. на ВКС и др.).

Налице е съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 348 ал. 1, т. 3 вр. с ал. 3, т. 2, пр. 1 от НПК . То е пречка за осъществяване на въззивна проверка върху обжалваната присъда в контекста на доводите, изложени във въззивната жалба. Нарушението по естеството си е неотстранимо от настоящия съд, но е отстранимо при повторно разглеждане на делото от друг състав на ОС-Стара Загора.Това обуславя отмяна на присъдата изцяло и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на ОС-Стара Загора, от стадия на разпоредителното заседание.

Следва да се отбележи, че част от допуснатите от окръжният съд

съществени процесуални нарушения са естествена и резонна последица и от подценяването на изискванията по чл. 246, ал. 2 от НПК за годност на процесуалния документ, поставящ началото на съдебната фаза на процеса.

Воден от горното и на осн. чл. 335 ал. 2 вр. с чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 23/ 19.09.2022 г. , постановена по НОХД № 2778/ 2021 г. на Окръжен съд – Стара Загора.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, от стадия на разпоредителното заседание.

Решението не подлежи на протест и обжалване.

Да се съобщи на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____